

Sygn. akt VI Ka 270/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Elżbieta Kosecka- Sobczak

Protokolant: stażysta Joanna Deręgowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2020 roku w Elblągu

sprawy D. Z. (1)

s. H. i H., ur. (...) w M.

obwinionego z art. 87 § 1 kw i art. 94 § 2 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Morągu

z dnia 30 stycznia 2020 roku sygn. akt VII W 111/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia obwinionego od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty.

Sygn. akt VI Ka 270/20

UZASADNIENIE

D. Z. (1) został obwiniony o to, że:

W dniu 25 listopada 2018 r. o godz. 19.45-20.00 w miejscowości M. powiat (...) kierował samochodem terenowym marki (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu z wynikiem co najmniej 0,33 promila alkoholu etylowego we krwi.

W tym samym miejscu i czasie prowadził pojazd terenowy marki (...) pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 kw i art. 94 § 2 kw.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie VII W 111/19 Sąd Rejonowy w Ostródzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Morągu w pkt I obwinionego D. Z. (1) uznał w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 25 listopada 2018 r. około godziny 20.00 w M., powiat (...) kierował samochodem terenowym marki (...) pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu, tj. wykroczenia z art. 94 § 2 kw i za to na podstawie art. 94 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 złotych oraz w pkt II zwolnił obwinionego D. Z. (1) od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania i opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obwiniony. W uzasadnieniu wywiedzonego środka odwoławczego skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu z art. 87 § 1 kw mimo iż nie wskazywał na to materiał dowodowy. Zarzucił też, że doszło do

obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 4 kpk, art. 5§1kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk. Podnosząc powyższe skargę wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia czynu z art. 87 § 1 kw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a także tak jak na to pozwalały okoliczności obiektywne, mając na uwadze wynikający z art. 2 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść obwinionego. Sąd Rejonowy zgromadził właściwie materiał dowodowy i ocenił go, omawiając wszystkie dowody i nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o tę ocenę Sąd poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i właściwie zastosował przepisy prawa materialnego wykazując, że obwiniony D. Z. (1) dopuścił się wyłącznie zarzucanego mu czynu z art. 94 § 2 kw i za ten czyn został ukarany, o czym świadczy redakcja pkt. I wyroku (która pomija opis i kwalifikację dot. wykroczenia z art. 87§1kw, którą zawierał zarzut postawiony przez oskarżyciela).

Bowiem to oskarżyciel zarzucił obwinionemu, że wyczerpał on znamiona wykroczeń i z art. 87 § 1 kw i z art. 94 § 2 kw, bo jeden czyn sprawcy wywołał- według oskarżyciela- wielość ocen prawnych i naruszał co najmniej dwie normy – w tym wypadku normy prawa wykroczeń, a sąd I instancji musiał ten zarzut przytoczyć, „przepisać” w części wstępnej wyroku, do czego sąd zobowiązywały przepisy art. 82§1 kpw w zw. z art. 413§1 kpk („każdy wyrok powinien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu”).

Trzeba zaś wyraźnie odróżnić, że czym innym jest wskazanie w części wstępnej wyroku tego co oskarżyciel zarzucił D. Z., a czym innym to jaki czyn obwinionemu przypisał sąd I instancji i za co go ukarał.

Bowiem sąd I instancji, prawidłowo stosując przy zastosowaniu art. 8 kpw przepisy art. 4, 5, 7 kpk i przy zastosowaniu art. 82§1 kpw art. 410 kpk, uznał, że istniejących w sprawie wątpliwości, które dotyczą tego czy obwiniony kierował pojazdem znajdując się w stanie po użyciu alkoholu nie da się usunąć i dlatego przyjął, że nie można D. Z. (1) przypisać wyczerpania znamion wykroczenia z art. 87§1kw. A w konsekwencji tego przypisał mu w pkt. I wyroku tylko popełnienie jednego wykroczenia z art. 94§2kw tj. kierowanie samochodem terenowym (...) przez obwinionego pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu, do czego przecież sam obwiniony się przyznał.

I mimo, że w zaskarżonym wyroku nie zawarto wprost rozstrzygnięcia o uniewinnieniu obwinionego od wykroczenia z art. 87§1kw, to pominięcie opisu i kwalifikacji tego wykroczenia w pkt. I wyroku i przypisanie obwinionemu tylko popełnienia wykroczenia z art. 94§2 kw (co wynika wprost z redakcji pkt. I zaskarżonego wyroku, jak i z lektury pisemnego uzasadnienia wyroku), to wyraźnie wskazuje na to, że sąd uznał go winnym tylko jednego wykroczenia z art. 94§2kw. Przez „przemilczenie” art. 87§1kw w pkt. I wyroku i w dalszej części wyroku, tym samym uniewinnił go od popełnienia wykroczenia z art. 87§1kw.

A wobec tego nie doszło do zarzucanych w apelacji błędów w ustaleniach faktycznych i naruszeń przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku, bo skarżący pomyłkowo uznał zarzut sformułowany przez oskarżyciela za równoważny wyrokowi sądu I instancji. Nie ma więc też sprzeczności pomiędzy treścią zaskarżonego wyroku a pisemnym uzasadnieniem wyroku.

Bowiem sąd meriti opisał w pkt. I przypisany czyn na nowo (i odmiennie niż opisano go w zarzucie) i uznał, że obwiniony D. Z. (1) w dniu 25 listopada 2018 r. około godziny 20.00 w M., powiat (...) kierował samochodem terenowym marki (...) pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu, czym dopuścił się tylko wykroczenia z art. 94 § 2 kw i za to na podstawie art. 94 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 złotych. Oznacza to, że Sąd Rejonowy w pkt. I wyroku – w porównaniu z zarzutem- wyeliminował opis i kwalifikację z art. 87

§ 1 kw i pominął to wykroczenie milczeniem (co jest dopuszczalne), a taka redakcja pkt. I zaskarżonego wyroku jasno wskazuje, że obwiniony został ukarany tylko za wykroczenie z art. 94 § 2 kw i nie ma potrzeby dokonania korekty zaskarżonego wyroku.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok, jako słuszny i trafny, utrzymał w mocy.

Nadto na podstawie z art 119 § 1 kpw i art. 121 § 1 kpw w zw. z art. 624 kpk w zw. z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych sąd odwoławczy, uwzględniając sytuację majątkową D. Z. (1) (bezrobotny, bez majątku, utrzymuje się z prac dorywczych) zwolnił go od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty.